

БОГАТСТВО И УМЪ

И мало едно време единъ царь. Той наследилъ отъ баща си половината земя и неброено богатство. Задъ якитѣ стени на градината му стърчели триста кули лѣно сребро, а въ подземията на палата му били насипани двесте ракли злато и сто крини безценни камъни.

Царьтъ далъ на най-първитѣ си боляри да управляватъ обширното му царство. А самъ той по цѣль день се излежавалъ на мраморния чардакъ предъ палата си, замѣрялъ птичкитѣ съ безценни камъчета и се чудѣлъ какво да прави.

Като нѣмало здрава царска ржка да имъ държи юздитѣ, всички боляри, и голѣми и малки, започнали да пилѣятъ, да грабятъ и оголватъ народа. За две години отгоре хубавото царство било съсипано. Кански пишѣли селата и градоветѣ. Но царьтъ не чувалъ.

Единъ день той повикалъ главния си готвачъ и му рекълъ:

— Знаешъ ли какво съмъ намислилъ ?

— Заповѣдай и щего изпълня, царю честити, — отвърналъ готвачътъ.

— Наскоро ще станатъ три години, откато съмъ на пре-

стола. Намислилъ съмъ да направя едно веселие, дето не е бивало на свѣта. Ще поканя всичкитѣ си боляри. Колко славейски езици ти трѣбватъ, за да нагостишъ триста души ?

— Като се изловятъ всички славеи отъ Висока-гора, само три езика ще останатъ. Но то, доде не остане, не стига, царю честити.

Царьтъ заповѣдалъ да изплетатъ една копринена мрежа, дълга и широка колкото Висока-гора. Събралъ войската си и потеглилъ.

Срѣдъ Висока гора живѣлъ единъ бѣлобродъ мждрецъ. Той ималъ само една колиба отъ шума и едно куцо кученце. Но славата му се носѣла презъ деветъ планини и морета. Той знаялъ всичко и учелъ хората на добро и истина. Отвсѣкжде се стичали при него за съветъ и поука.

Когато войскитѣ дошли до Висока-гора, царьтъ заповѣдалъ да приготвятъ мрежата и да чакатъ, а той повикалъ двама боляри и се отправилъ съ тѣхъ къмъ прочутата колиба.

Мждрецътъ седѣлъ на прага и пишелъ съ тънка прчка по пѣсъка.